

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Una Setmana Santa especial

En el context d'aquest any jubilar que celebrem, iniciem aquest cap de setmana la Setmana Santa amb la tradicional celebració del Diumenge de Rams. És una celebració molt arrelada en el poble cristià que aplega famílies, infants, joves i adults a les places de les nostres esglésies per commemorar l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem.

Aquest any jubilar, en el que celebrem el 2025 aniversari del naixement de Crist, està marcat pel signe de l'esperança, tal com el papa Francesc ens ho va indicar en la butlla de convocatòria amb el títol «L'esperança no defrauda» (*Spes non confundit*). És per això que voldria en aquest escrit tenir una mirada des de l'esperança sobre aquestes celebracions centrals en la vida de l'Església i que ens acompanyen en la nostra cultura i la nostra societat.

El Diumenge de Rams recordem un fet central en la vida de Jesús, recollit pels evangelis anomenats sinòptics, i és la seva entrada a la ciutat de Jerusalem muntat sobre un pollí. Aquest esdeveniment és el pòrtic de tot el desenllaç posterior que culminarà en aquella mateixa setmana en la seva passió i mort. Jesús entra com a Rei a la ciutat de David, com ho feien els reis antics i enmig d'explosió de joia i de goig. La gent aclama Jesús com el Messies, el Senyor que entra a la ciutat per alliberar el seu poble. D'alguna manera aquest fet fa rebrotar i desvetlla l'esperança en un poble que vivia en l'expectació i esperava i anhelava el seu alliberament. Jesús és el centre de l'esperança per a tots nosaltres, per a tantes i tantes persones que troben en Ell el sentit de la vida i l'alliberament del pecat.

Però l'esperança autèntica no és un acte d'optimisme, com recorda Francesc, l'es-

Entrada triomfal de Jesús a Jerusalem

perança es viu en el realisme de la vida concreta, amb les seves dificultats i goigs. A les nostres vides podem trobar moments d'esperança il·lusòria, que és una projecció dels nostres desitjos humans, de les nostres necessitats, o una sortida als nostres patiments. L'esperança d'aquell poble que aclamà Jesús es tornarà un crit de dolor quan el Divendres Sant recordem que van clamar tot dient: *Crucifiqueu-lo*.

L'esperança cristiana va més enllà. No parteix de nosaltres, sinó de l'amor de Déu. D'un amor infinit que es fa home en Jesús i que comparteix amb els éssers humans aquest amor, especialment amb els més necessitats de la societat. Un amor que es

manifestarà especialment en la successió d'esdeveniments de la seva passió, mort i resurrecció.

Un amor que es mostrarà en el servei i el rentament dels peus dels seus deixebles com a signe del qual els deixebles han de fer els uns als altres, com recordarem el Dijous Sant. Un amor que esdevé perdó i misericòrdia davant la debilitat i feblesa humana, en els moments de traïció, de negació, de condemna o d'abandonament com trobarem el Divendres Sant. Un amor en definitiva que és més fort que la mort, que venç la mort i que ressuscita com celebrarem diumenge el de Pasqua. Si l'esperança cristiana neix de Déu, aquesta esperança es manifesta en tots els moments en què l'amor de Déu es posa en evidència enmig del pecat, del dolor i de la mort, perquè l'esperança cristiana neix de Déu i arriba fins a Déu, la meta del nostre pelegrinatge a la terra.

Us convido doncs a contemplar la veritable esperança fundada en l'amor de Déu i que aquests dies acompanyarem a través de les celebracions i les pregàries en els temples, les processons i els Via Crucis pels carrers dels nostres pobles i ciutats. I us convido a fer-ho tenint present Maria, la Mare de Déu, que acompanyà el camí de dolor del seu fill, que estigué dreta al peu de la creu i que enmig del dolor rebé un nou encàrrec com a Mare dels germans del seu fill, Mare dels homes i dones del món sencer. Ella experimentà com ningú la gran joia de la Resurrecció.

Tant si us quedeu a les vostres comunitats parroquials habituals, com si aprofiteu per descansar en segones residències i participar allà dels oficis, a tots vosaltres us desitjo una bona i profitosa Setmana Santa!

ENTREVISTA

Educar la interioritat

ANNA EVA JARABO FIDALGO

L'Anna Eva Jarabo va fer una experiència personal de silenci a la Cova de Manresa, a través de l'oració contemplativa de Franz Jalic. A partir d'aquesta experiència silent de més de vint anys, va iniciar la cerca i la formació en com educar la interioritat. De les diverses propostes pedagògiques que troba tria la de l'escola Mare de Déu de Lurdes de Barcelona, «perquè dona un gran valor a l'aprenentatge del recolliment silenciós». L'Anna Eva Jarabo és doctora en Ciències de l'Educació, llicenciada en Biologia i en Ciències Religioses, professora de religió a l'Institut Ernest Lluch i de l'Àrea d'Humanitats a la FPCEE Blanquerna, i mare de tres fills.

Quina reflexió has fet a partir del teu treball?

Els que ens dediquem a l'educació percebem que infants i adolescents cada cop van més atrafegats, es mostren inquietos, distrets, neguitosos, confusos, amb greus dificultats per escoltar i reflexionar; impacients per viure-ho tot i al moment. Aquesta investigació i la formació rebuda a la Casa d'Espiritualitat de Sant Felip Neri m'ha ajudat a posar en pràctica eines i recursos molt valuosos, tant a l'institut com al Grau d'Educació Infantil.

Què aporta aquesta escola el seu cas singular?

Propiciar cada matí aquesta estona d'atenció sostinguda pretén anar més enllà de ser uns exercicis per estar calmat abans de començar les classes o respondre més resolutivament les tasques cognitives i concentrar-se en l'aprenentatge. El silenciament no es pot confondre amb la repressió del pensament i la reflexió. Complementàriament, l'escola Lurdes, ofereix activitats reflexives i de diàleg que ajuden a discernir i formar l'esperit crític.

Com no desvincular aquestes pràctiques de silenciament (mindfulness) del fet religiós?

La literatura consultada posa de manifest el risc que existeix si les pràctiques contemplatives, especialment el *mindfulness*, es deslliguen del seu context ètic-religiós i són aplicades sense tenir una formació adequada, ni les capacitats, ni l'experiència personal prou desenvolupada. L'acompanyament als infants des de la sinceritat de l'experiència viscuda és el que realment els convida a pugar endins.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Pregària en família, bona pregària

Una família de nou germans, amb els seus corresponents marits i mullers i amb els fills i una neta, s'aplega, cada any, el dia de l'aniversari de la mort de l'àvia, per fer una estona de pregària o celebrar l'eucaristia, recordant els avis. Aquest any fou una estona de pregària. Tots els qui pogueren —foren molts— acudiren a la convocatòria. Una pregària senzilla, ben preparada i ambientada, sense pressa: un text de l'evangeli, alguna lectura adequada, unes cançons ben escollides i la participació dels presents amb les seves reflexions i pregàries.

Un dels nets, de vint anys, de manera planera i sentida, formulà la seva pregària a partir de la lectura d'aquest text: «En la nostra família, entre nosaltres, tothom és ben rebut i estimat en una comunió que ens fa peculiars i excepcionals en els temps que corren. Vull transmetre amb la meua pregària la més absoluta de les admiracions cap a les dues persones que són les màximes responsables d'aquesta insòlita germanor: l'avi Joan i l'àvia Montserrat, el més clar exemple amb què he pogut constatar que l'amor no és una utopia, és real, és palpable i, el més important de tot, és a l'abast de tothom,

tothom que estigui disposat a fer certs sacrificis, concessions i renúncies. Els avis ens deixaren, a mi si més no, una herència esplèndida en una frase que es podia llegir en una peça de ceràmica de casa seva: "La mesura de l'amor és estimar sense mesura". Sempre romandrà en la meua memòria i en el meu cor. Els avis són per a mi un referent que, en una vida en què no sé amb què em trobaré, sens dubte, sé com l'afrontaré: amb amor. És per tot això que avui, amb el record dels avis, vull pregar.»

Sempre i en tot moment és bo pregar. Pregar per nosaltres, pels qui ens envolten i pels qui ens han deixat. Els membres d'aquesta família, units en un amor mutu, en comunió d'amor, se senten part de la família de Déu. La família, si és llar de fe viva, esdevé escola de vida cristiana on es comença a conèixer el Crist, que es fa així més proper encara a totes les generacions que aniran venint. Els pares transmeten amb el seu exemple i ensenyaments una manera de viure en família, una manera d'actuar i de pregar. «Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres» (Gn 1,6).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La valentía de la compasión

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Al iniciar la Semana Santa, pedimos al Señor que nos otorgue una mirada compasiva hacia su dolor y hacia el de tantos sufrimientos de nuestros días. Mirar a Aquel que traspasaron; mirar a nuestro amado Jesucristo y dejarnos mirar por Él. En este cruce de miradas, apoyados en la fe, encontramos la esperanza y nos fortalecemos en la caridad.

Con el Santo Padre, siguiendo las reflexiones del Viacrucis del Coliseo del año pasado, nos ponemos «en oración con Jesús en el camino de la cruz». El Papa desarrolló un diálogo con Jesús, una conversación cara a cara con Cristo. Se nos ofrece un bello programa para acompañar al Señor a lo largo de la semana de la Pascua que iniciamos. «Señor Jesús, al mirar tu cruz

comprendemos tu entrega total por nosotros».

Entre todos los que asisten al bárbaro espectáculo de la ejecución, la Verónica, compadecida y valiente, se arriesga por amor y consuela al Señor. Hoy también algunos sufren por ser calumniados y despreciados. Ofrezcamos consuelo; no temamos si hemos de estar solos e ir a contracorriente.

Entre los que por amor siguen y compadecen a Jesús en la vía dolorosa, encontramos la mirada sublime de María, «que bajo la Cruz se convierte en Madre de todos los hombres».

Que la Virgen nos ayude a contemplar a su Hijo y a la humanidad doliente de hoy. Que unidos a la Cruz, al Salvador, nuestra mirada dolorida se llene de misericordia, de amor y de esperanza.

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jn 12, 1-11]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg. i companys mrs. a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. ■ Dijous Sant [Missa del Crisma: Is 61,1-3a.6a.8b-9 / Sl 88 / Ap 1,5-8 / Lc 4,16-21; Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. ■ Divendres Sant [Is 52,13-53, 12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18, 1-19.42]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. ■ Dissabte Sant. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. ■ † Diumenge de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Vetlla pasqual en la nit santa: Gn 1,1-2,2 (o bé: Gn 1,1.26-31a) / Sl 103 (o bé: Sl 32) / Gn 22,1-18 (o bé: Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18) / Sl 15 / Ex 14,15-15,1 / Sl: Ex 15 / Is 54,5-14 / Sl 29 / Is 55,1-11 / Sl: Is 12 / Ba 3,9-15.32-4,4 / Sl 18 / Ez 36, 16-17a.18-28 / Sl 41 / Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. Missa del Dia: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,13-35)]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meua roba. / Almenys vos, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus».

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís».

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent».

C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí, home noble i bo, natural d'Arimatea, població dels jueus, que esperava el Regne de Déu, i no estava d'acord amb tot allò que el sanedrí havia decidit i havia fet. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús; el desclavà, l'amortellà amb un llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havia estat posat ningú. Era el divendres quan ja començava el capvespre del dissabte. Les dones que havien vingut amb Jesús des de Galilea, seguien fins allà, veient el sepulcre i com havia estat enterrat el seu cos, i se n'anaren a comprar perfums i ungüents. I durant el dissabte guardaren el repòs que la llei prescrivia.

Lectura del llibre de Isaïes (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que me sacaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salmo responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere». R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado «La Calavera», lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: † «Padre, perdónalos, porque no saben lo que hacen». C. Hicieron lotes con sus ropas y los echaron a suerte.

El pueblo estaba mirando, pero los magistrados le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos».

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le dijo: † «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso».

C. Era ya como la hora sexta, y vinieron las tinieblas sobre toda la tierra, hasta la hora nona, porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu». C. Y, dicho esto, expiró.

(Todos se arrodillan y se hace una pausa.)

El centurió, al ver lo ocurrido, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo».

C. Toda la muchedumbre que había concurrido a este espectáculo, al ver las cosas que habían ocurrido, se volvía dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos y las mujeres que lo habían seguido desde Galilea se mantenían a distancia, viendo todo esto.

Había un hombre, llamado José, que era miembro del Sanedrín, hombre bueno y justo (este no había dado su asentimiento ni a la decisión ni a la actuación de ellos); era natural de Arimatea, ciudad de los judíos, y aguardaba el reino de Dios. Este acudió a Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Y, bajándolo, lo envolvió en una sábana y lo colocó en un sepulcro excavado en la roca, donde nadie había sido puesto todavía. Era el día de la Preparación y estaba para empezar el sábado. Las mujeres que lo habían acompañado desde Galilea lo siguieron, y vieron el sepulcro y cómo había sido colocado su cuerpo. Al regresar, prepararon aromas y mirra. Y el sábado descansaron de acuerdo con el precepto.

COMENTARI

Una festa d'agraïment a Jesús, poc abans de la seva passió, mort i resurrecció

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

La gent més senzilla, que havia seguit a Jesús, l'havia escoltat i s'havia sentit afavorida per les seves paraules i alguns, fins i tot, pels signes extraordinaris que realitzava (els seus miracles), van saber que es dirigeix a Jerusalem, i el van voler aclamar.

Havien vist el que feia i deia, i amb crits lloaven Déu, i deien: «Beneït sigui el rei, el que ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt». Jesús s'ho deixa fer pujant d'alt d'un burret guarnit amb diferents mantells. Desitja recollir l'alegria i l'agraïment dels seus seguidors.

També nosaltres, agraïts al Senyor-Jesús li diem avui: «Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel».

Avui fem festa, amb els nens i tota la família; Jesús, el Fill de Déu, ve a nosaltres i el volem aclamar.

Els propers dies d'aquesta setmana, que anomenem «Setmana Santa», anirem commemorant i fent ben nostres tots aquells esdeveniments que Jesús, el Crist, va sofrir abans d'arribar a la seva Gloriosa Resurrecció.

Per tal d'ajudar-nos a viure-ho més plenament, l'Església ens demana que fem una lectura pausada i meditativa dels textos evangèlics que ens parlen de la Passió de Jesucrist.

Aquest any, ho fem seguint l'Evangeli segons sant Lluç, i podem remarcar uns trets ben concrets de la Passió segons aquest evangelista:

- Jesús apareix com el Servent Sofrent, de qui ja parlava el profeta Isaïes; i això ens ajuda a entrar-hi en sintonia, amb totes els nostres patiments.
- Però el seu camí condueix a la glòria, passant pels designis de Déu per arribar a la Salvació; el seu sofriment, no és inútil; salva.
- Presenta Jesús com a màrtir (testimoni), el just perseguit, per la seva bondat, que és font de salvació per a tots els qui el troben en el camí de la creu.
- Es remarca la seva innocència, per quatre vegades ho diu Pilat, i també el centurió al costat de la creu.
- La responsabilitat de la seva condemna recau en els responsables religiosos del seu poble. Molta gent l'estimava.
- Jesús s'abandona totalment a la voluntat de Déu Pare. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans.»
- Mostra la tristesa dels seus deixebles.
- Convida el creient a ser un testimoni valent de fe.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 15 d'abril, a les 11 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa crismal a la Catedral.

Dijous 17 d'abril, a les 19 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa vespertina en la Cèna del Senyor a la Catedral.

— **A les 21 h.** Procesi3n del Encuentro al barri de les Arenes de Terrassa.

Divendres 18 d'abril, a les 10 h. Serm3 de les 7 Paraules a Sant Pere de Terrassa.

— **A les 12 h.** el Sr. Bisbe presideix la celebraci3 de la Passi3 del Senyor a la Catedral.

— **A les 20 h.** el Sr. Bisbe presideix el Via Crucis pels carrers del centre de Terrassa.

Dissabte 19 d'abril, a les 22 h. El Sr. Bisbe presideix la Vetlla Pasqual en la Nit Santa a la Catedral.

Diumenge 20 d'abril, a les 12 h. El Sr. Bisbe presideix la Missa de Pasqua amb Benedicci3 Apost3lica a la Catedral.

Notícies

Celebraci3 de la Dominica Laetare i 50 anys de sacerdoci de Mn. Ar3z-tegui a Sant Pere. El diumenge 30 de març, a la parr3quia de Sant Pere de Terrassa, es va celebrar la *Dominica Laetare* amb la benedicci3 de la rosa, process3 amb les Lletanies dels sants i Missa en cant gregori3, a càrrec de la Schola Cantorum. Presidí la celebraci3 Mn. F. Xavier Ar3z-tegui, commemorant els seus 50 anys de sacerdoci.

Acte sacramental a les esgl3sies de Sant Pere. Els passats 5 i 6 d'abril, l'esgl3sia de Sant Pere de la Seu d'Ègara va acollir l'acte sacramental de Setmana Santa, amb la projecci3 del Via Crucis de Carmen Valverde, textos de Mn. Antoni Deulofeu, veu de Xavier Ribera i m3sica de la Capella del Priorat sota la direcci3 de Joan Mart3nez

Colàs. L'acte va comptar amb la pres3ncia del president del Parlament, Josep Rull, que el va qualificar de «sublim».

Trobada diocesana d'Escolans. El dissabte 5 d'abril va tenir lloc al Seminari dioces3 de Valldoreix la 16a Trobada diocesana d'Escolans, amb el lema «Servir al Senyor amb alegria» (*Salm 99,2*). La jornada va incloure activitats, catequesi, missa presidida pel bisbe Salvador, dinar, jocs, i la preg3ria final, en un ambient festiu i de germanor.

El bisbe Salvador visita la comunitat parroquial de Sant Llorenç de Ter-

assa. Mons. Salvador Cristau va visitar la parr3quia de Sant Llorenç de Terrassa, al barri d'Ègara, el diumenge 6 d'abril al matí. Va presidir la Missa dominical i despr3s va compartir un refrigeri amb els feligresos. En l'homilia, va destacar la importància del perd3 i la miseric3rdia de Déu com a fonaments d'una comunitat cristiana.

Trobada de mestres de religi3. El dissabte 5 d'abril, al matí, el Bisbat de Terrassa va acollir la trobada trimestral de mestres i professors de religi3, sota el lema «Educar en l'esperança». La jornada, presidida pel bisbe Salvador, va incloure una confer3ncia de Roser Àlvarez, reflexions en grup, presentaci3 d'experi3ncies educatives i espais de conviv3ncia i intercanvi.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Una Semana Santa especial

En el contexto de este año jubilar que celebramos, iniciamos este fin de semana la Semana Santa con la tradicional celebraci3n del Domingo de Ramos. Es una celebraci3n muy arraigada en el pueblo cristiano que reúne a familias, niños, jóvenes y adultos en las plazas de nuestras iglesias para conmemorar la entrada triunfal de Jesús en Jerusalén.

Este año jubilar, en el que celebramos el 2025 aniversario del nacimiento de Cristo, está marcado por el signo de la esperanza, tal y como el papa Francisco nos lo indicó en la bula de convocatoria con el título «La esperanza no defrauda» (*Spes non confundit*). Por eso quisiera en este escrito tener una mirada desde la esperanza sobre estas celebraciones centrales en la vida de la Iglesia y que nos acompañan en nuestra cultura y nuestra sociedad.

El Domingo de Ramos recordamos un hecho central en la vida de Jesús, recogido por los evangelios llamados sin3pticos y es su entrada en la ciudad de Jerusalén montado sobre un pollino. Este acontecimiento es el p3rtico de todo el desenlace posterior que culminará en esa misma semana en su pasi3n y muerte. Jesús entra como Rey en la ciudad de David, como lo hacían los reyes antiguos y en medio de una explosi3n de gozo y alegrí. La gente aclama a Jesús

como el Mesías, el Señor que entra en la ciudad para liberar a su pueblo. De alguna manera este hecho hace rebrotar y desvela la esperanza en un pueblo que vivía en la expectaci3n y esperaba y anhelaba su liberaci3n. Jesús es el centro de la esperanza para todos nosotros, para tantas y tantas personas que encuentran en Él el sentido de la vida y la liberaci3n del pecado.

Pero la esperanza auténtica no es un acto de optimismo, como recuerda Francisco, la esperanza se vive en el realismo de la vida concreta, con sus dificultades y sus gozos. En nuestras vidas podemos encontrar momentos de esperanza ilusoria, que es una proyecci3n de nuestros deseos humanos, de nuestras necesidades, o una salida a nuestros sufrimientos. La esperanza de aquel pueblo que aclamó a Jesús se volverá un grito de dolor cuando el Viernes Santo lo aclamaron diciendo: ¡Crucifícalo!

La esperanza cristiana va más allá. No parte de nosotros, sino del amor de Dios. De un amor infinito que se hace hombre en Jesús y que comparte con los seres humanos ese amor, especialmente con los más necesitados de la sociedad. Un amor que se manifestará especialmente en la sucesi3n de acontecimientos de su pasi3n, muerte y resurrecci3n.

Un amor que se mostrará en el servicio y el lavatorio de los pies de sus discípulos como signo de lo que los discípulos deben hacer unos a otros, como recordaremos el Jueves Santo. Un amor que se convierte en perd3n y miseric3rdia ante la debilidad humana, en los momentos de traici3n, de negaci3n, de condena o de abandono como encontraremos el Viernes Santo. Un amor en definitiva que es más fuerte que la muerte, que vence a la muerte y que resucita como celebraremos el domingo el de Pascua. Si la esperanza cristiana nace de Dios, esta esperanza se manifiesta en todos los momentos en que el amor de Dios se pone en evidencia en medio del pecado, del dolor y de la muerte, porque la esperanza cristiana nace de Dios y llega hasta Dios, la meta de nuestra peregrinaci3n a la tierra.

Os invito, pues, a contemplar la verdadera esperanza fundada en el amor de Dios y que estos días acompañaremos a través de las celebraciones y las oraciones en los templos, procesiones y Vía Crucis por las calles de nuestros pueblos y ciudades. Y os invito a hacerlo teniendo presente a María, la Virgen María, que acompañó el camino de dolor de su hijo, que estuvo al pie de la cruz y que en medio del dolor recibió un nuevo encargo como Madre de los hermanos de su hijo, Madre de los hombres y mujeres del mundo entero. Ella experimentó como nadie la gran alegrí de la Resurrecci3n.

Tanto si permanecéis en vuestras comunidades parroquiales habituales, como si aprovecháis para descansar en segundas residencias y participar allí de los oficios, ¡a todos vosotros os deseo una buena y provechosa Semana Santa!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

